

SCHEIDSGERECHT GEZONDHEIDSZORG

Kenmerk: 06/09

Arbitraal vonnis in de zaak van:

de Stichting A.,
gevestigd te Z.,
eiseres,
gemachtigde: mr. R. Olde

tegen

B.
wonend te IJ,
verweerder,
gemachtigde: mr. H.D. van der Schaar

1. De procesgang

- 1.1 De Raad van Toezicht van de Stichting A., verder aan te duiden als eiseres, heeft bij inleidend schrijven van 29 juni 2006 een geschil tussen haar en de algemeen directeur/bestuurder van de Stichting, B., verder verweerder te noemen, aanhangig gemaakt.
- 1.2 Op 27 juli 2006 heeft eiseres een memorie van eis ingediend, voorzien van producties 1 t/m 12, waarbij het Scheidsgerecht wordt verzocht de arbeidsovereenkomst met verweerder op zo kort mogelijke termijn te ontbinden, zonder toekenning van enige vergoeding.
- 1.2 Verweerder heeft bij memorie van antwoord van 20 september 2006, met producties 1 t/m 20, verweer gevoerd en concludeert tot referte ten aanzien van de verzochte ontbinding met het verzoek tot toekenning van een tegemoetkoming ter hoogte van één bruto jaarsalaris alsmede € 10.000,- als vergoeding van de kosten van rechtsbijstand, vermeerderd met rente tot een totaalbedrag van € 139.407,28.
- 1.3 De mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden op 18 oktober 2006. Verschenen zijn namens eiseres, de voorzitter van de raad van toezicht, mw. C., en de heer D., lid van de raad van toezicht, en de heer E., oud-lid van de raad van toezicht, bijgestaan door haar gemachtigde mr. Olde, en verweerder en zijn gemachtigde mr. Van der Schaar. Partijen hebben hun standpunten toegelicht aan de hand van pleitnotities.

2. De samenvatting van het geschil

- 2.1 Op 29 juni 2001 is tussen partijen een arbeidsovereenkomst gesloten, aangevuld met een addendum op 7 februari 2002. Verweerder, die is geboren op 4 september 1946, is krachtens deze overeenkomst per 1 augustus 2001 bij de dr. F. Stichting, de rechtsvoorgangster van eiseres, in dienst getreden als algemeen directeur/ bestuurder. De aanstelling was voor onbepaalde tijd en full-time (36 uur). Zijn laatste salaris bedroeg € 9.272,88 bruto per maand, exclusief vakantiebijslag.
- 2.2 De dr. F. Stichting is per 1 januari 2004 gefuseerd met een aantal andere stichtingen, waaruit de Stichting A. is ontstaan. Verweerder is op 18 juni 2003 benoemd tot voorzitter van de raad van bestuur van de Stichting A..
- 2.3 Eind 2003 wordt verweerder door zijn behandelend arts dringend geadviseerd zijn werkzaamheden als directeur/bestuurder te staken vanwege zijn gezondheidstoestand. Dit advies wordt door verweerder niet direct opgevolgd, maar wel bespreekt hij eind januari 2004 de situatie telefonisch met de voorzitter van de raad van toezicht. Een en ander leidt begin februari 2004 tot een voorstel van de zijde van verweerder aan de raad van toezicht, strekkend tot het sluiten van een overeenkomst tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst met toekenning van een financiële vergoeding, waarbij als uitgangspunt wordt genomen dat verweerder volledig en blijvend arbeidsongeschikt zal zijn.
- 2.4 Partijen spreken in de daarop volgende maanden met elkaar over een mogelijke overeenkomst tot ontbinding, waarbij partijen niet tot overeenstemming komen, omdat – samengevat – eiseres zich niet zonder meer in het door verweerder gekozen uitgangspunt kan vinden.
- 2.5 Inmiddels is verweerder vanaf 19 april 2004 ziek. Eiseres stelt zich op het standpunt dat mogelijkheden voor reïntegratie onderzocht en waar mogelijk benut moeten worden. In juni 2005 oordeelt de door eiseres ingeschakelde deskundige dat de reïntegratie-inspanningen van eiseres conform de richtlijnen zijn en de aangeboden werkzaamheden als passend kunnen worden beschouwd. Daarna heeft verweerder gedurende korte tijd passende werkzaamheden uitgevoerd. Vaststaat dat verweerder na medio november 2005 geen werkzaamheden meer heeft verricht. Op 3 maart 2006 is verweerder volledig arbeidsongeschikt verklaard. Vanaf 17 april is verweerder een IVA-uitkering ter hoogte van 70% van zijn WIA-maandloon toegekend.
- 2.6 Thans stelt eiseres zich op het standpunt dat nu verweerder twee jaar arbeidsongeschikt is en er geen zicht bestaat op herstel, bovendien ook geen vertrouwen meer bestaat in een geslaagde reïntegratie, de arbeidsovereenkomst moet worden ontbonden. Eiseres ziet geen aanleiding voor een financiële tegemoetkoming nu de arbeidsongeschiktheid geen verband houdt met de door hem verrichte werkzaamheden en zij zich als werkgever op juiste en correctie wijze heeft ingespannen om tot reïntegratie te komen.
- 2.7 Verweerder refereert zich aan het verzoek tot ontbinding, maar ziet wel gronden voor een financiële tegemoetkoming. Daartoe voert hij het volgende aan.

- 2.8 De situatie van Stichting A. was bij zijn aantreden zeer zorgelijk. Er was sprake van een chaotische situatie, bedreiging van de continuïteit en instabiliteit van het topmanagement. Nadat de laatste interim-directeur een begin had gemaakt met het orde op zaken stellen, heeft verweerder deze taak verder ter hand genomen. Hij heeft de organisatie zowel intern als extern in het goede spoor weten te brengen, waardoor er weer perspectieven ontstonden. Dit is een zeer intensief proces geweest.
- 2.9 Juist in de periode dat de rust enigszins weerkeerde, ontving verweerder bericht van zijn behandelend arts over zijn medische toestand. Het advies om met het oog op zijn eigen gezondheid zo spoedig mogelijk zijn functie neer te leggen, heeft hij niet willen opvolgen met het oog op het belang van de organisatie. Eén van die belangen was een bestuurder die niet, zoals in voorgaande jaren, na een jaar vertrok. Met het oog daarop, zo stelt verweerder, heeft hij zijn toestand besproken met de voorzitter van de raad van toezicht, gevolgd door een voorstel aan die raad. Dit voorstel voorzag in het bereiken van overeenstemming over de voorwaarden van ontbinding van de arbeidsovereenkomst en vertrek van verweerder, zodat eiseres niet langdurig in onzekerheid zou verkeren over de leiding.
- 2.10 Dit voorstel leek naar het gevoel van verweerder positief ontvangen te worden door de raad van toezicht en uit de berichten die hem bereikten, leidde hij af dat overeenstemming zou kunnen worden bereikt, zij het dat geen sprake zou zijn van een suppletie tot 100% van zijn salaris, maar 10 à 15% minder. De onderhandelingen kenden echter een minder positief verloop.
- 2.11 Nadat verweerder zich ziek had gemeld, heeft eiseres naar de opvatting van verweerder teveel accent gelegd op de formele werkgeversverplichtingen. Dit terwijl verweerder destijds bepaald niet als een ‘gewone werknemer’ was binnengehaald en de verhoudingen zo waren dat maatwerk de voorkeur zou hebben boven een standaardtraject van reïntegratie. Daarbij moet in aanmerking worden genomen dat voor verweerder, gelet op de mededelingen van zijn artsen, van meet af aan duidelijk was dat van terugkeer in deze functie blijvend geen sprake zou kunnen zijn. Pogingen van zijn kant om op bestuursniveau passende werkzaamheden te verrichten, waartoe hij bereid was, strandden.
- 2.12 Verweerder weerspreekt nadrukkelijk dat hij zich zou hebben laten leiden door zekerheid en eigenbelang. Hij heeft bij aanvang van zijn arbeidsongeschiktheid begin 2004 een langdurig slepend proces willen voorkomen en daartoe direct het eerdergenoemde voorstel gedaan. Dat de verhoudingen nadien zijn verslechterd, wijt verweerder vooral aan de houding en opstelling van de zijde van de raad van toezicht.
- 2.13 Verweerder stelt zich op het standpunt dat de toezegging van de raad van toezicht bereid te zijn tot suppletie van zijn arbeidsongeschiktheidsuitkering gestand moet worden gedaan nu de oorspronkelijke motieven daarvoor nog onverkort gelden. Daarbij wijst hij erop dat hij indertijd, overigens geheel vrijwillig, genoeg heeft genomen met een lager salaris dan gebruikelijk in de sector en dat hij zich voor de belangen van eiseres bijzonder hard heeft ingespannen, mogelijk ten koste van zijn gezondheid. Volgens verweerder behoort ten slotte ook mee te wegen dat de raad van toezicht zich had moeten onthouden van bemoeienis met de reïntegratie en dat de verhoudingen mede daardoor verstoord zijn geraakt.

3. De bevoegdheid van het Scheidsgerecht

De bevoegdheid van het Scheidsgerecht om in dit geschil bij arbitraal vonnis te beslissen berust op artikel 14 van de arbeidsovereenkomst.

4. De beoordeling van het geschil

- 4.1 Nu verweerder zich te dien aanzien heeft gerefereerd aan het oordeel van het Scheidsgerecht, moet worden aangenomen dat een wijziging van omstandigheden is opgetreden die ontbinding van de arbeidsovereenkomst rechtvaardigt. Vast staat dat verweerder inmiddels langdurig arbeidsongeschikt is en dat geen vooruitzicht bestaat dat hij zijn werkzaamheden op afzienbare termijn kan hervatten. In het midden kan blijven of de verhouding tussen hem en de raad van toezicht verstoord is geraakt, omdat deze reden niet aan het verzoek tot ontbinding ten grondslag is gelegd. Het geschil gaat nog slechts over een al dan niet aan verweerder naar billijkheid toe te kennen vergoeding.
- 4.2 Tussen partijen is geen overeenstemming bereikt over een dergelijke vergoeding . De door verweerder aangevoerde omstandigheden kunnen ook niet tot de conclusie leiden dat de onderhandelingen daarover zover waren gevorderd dat verweerder erop mocht vertrouwen dat zij tot een bepaald resultaat zouden leiden of dat eiseres naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid zich daaruit niet meer mocht terugtrekken en gehouden was alsnog een voorstel aan verweerder te doen. Op de voorstellen van verweerder is mogelijk aanvankelijk welwillend gereageerd, hoewel daarvan niets is komen vast te staan, maar inmiddels is geruime tijd verstreken en zijn de omstandigheden veranderd. Verweerder heeft ter zitting ook erkend dat hem geen enkele toezegging is gedaan waaraan eiseres gebonden is. Eiseres heeft per brief van 5 juli 2004 bericht dat zij de ziekmelding van verweerder volgens de normale procedure zou behandelen en daarmee onmiskenbaar duidelijk gemaakt dat zij niet een financiële regeling met verweerder wilde overeenkomen. Er is geen enkele aanwijzing dat eiseres op dit standpunt is teruggekomen.
- 4.3 Aan verweerder is gedurende twee jaar nadat hij arbeidsongeschikt is geworden zijn volledige salaris betaald. De IVA-uitkering van verweerder zal via de voor hem gesloten PGGM-verzekering tot 70% van zijn laatstverdiende salaris worden aangevuld. Aldus heeft eiseres zich de belangen van verweerder voldoende aangetrokken en heeft hij in de gegeven omstandigheden voldoende compensatie gekregen voor de financiële gevolgen van zijn arbeidsongeschiktheid en de beëindiging van de arbeidsovereenkomst. Het Scheidsgerecht acht deze uitkomst billijk.
- 4.4 Daarbij valt in aanmerking te nemen dat het dienstverband van verweerder slechts korte tijd heeft geduurd en dat hij effectief minder dan drie jaar bij eiseres of haar rechtsvoorgangster heeft gewerkt, alsmede dat de arbeidsongeschiktheid geen verband houdt met zijn werkzaamheden. Dit laatste staat vast op grond van een door verweerder zelf opgestelde en door hem als productie 4 overgelegde notitie waaruit blijkt dat zijn klachten aan hem persoonlijk zijn gerelateerd en niet zijn veroorzaakt tijdens of door zijn werk. Wel heeft hij ondanks ernstige aandoeningen enige tijd

doorgewerkt, doch dit kan op geen enkele wijze aan eiseres worden verweten. Eiseres heeft voorts voldoende aannemelijk gemaakt dat zij aan haar verplichting tot reïntegratie heeft voldaan. Volgens verweerder had de raad van toezicht zich niet hiermee mogen bezighouden, doch dit standpunt berust op, naar het oordeel van het Scheidsgerecht, de zonder meer onjuiste opvatting dat de werkgeversrol aan de raad van bestuur, en niet aan de raad van toezicht, zou toekomen. Overigens doet al hetgeen verweerder in dit verband verder nog heeft aangevoerd niet ter zake, omdat eiseres de verplichting had reïntegratie te beproeven en daaraan niet kon ontkomen, terwijl inmiddels ook vaststaat dat iedere vorm van reïntegratie tot mislukken gedoemd was.

- 4.5 De overige omstandigheden die verweerder heeft aangevoerd leiden niet tot een andere uitkomst. Zij komen ook niet voor risico van eiseres. Dat verweerder zich bijzonder voor eiseres heeft ingespannen, wordt door haar erkend, maar is geen reden voor een vergoeding in het kader van de ontbinding van de arbeidsovereenkomst. Ook de door eiseres uitdrukkelijk betwiste omstandigheid dat verweerder bij zijn indiensttreding vrijwillig heeft afgezien van een hoger salaris, is in dit verband niet van enige betekenis.
- 4.6 Het Scheidsgerecht ziet evenmin grond voor een vergoeding van de kosten van juridische bijstand, nu de noodzaak en de redelijkheid daarvan niet zijn gebleken. De kosten van deze procedure zullen tussen partijen worden verdeeld als hierna te vermelden.
- 4.7 Nu aan verweerder geen vergoeding wordt toegekend, bestaat geen aanleiding aan eiseres een termijn te gunnen om haar verzoek in te trekken.

5. **Beslissing**

Het Scheidsgerecht wijst het navolgende arbitraal vonnis:

- 5.1 De arbeidsovereenkomst tussen partijen wordt met ingang van 1 december 2006 ontbonden.
- 5.2 De kosten van het Scheidsgerecht, vastgesteld op € 5.199,00 , komen voor rekening van eiseres en zullen worden verrekend met het door eiseres betaalde voorschot.
- 5.3 Ieder van de partijen draagt voor het overige de eigen kosten.
- 5.4 Het meer of anders gevorderde wordt afgewezen.

Dit vonnis is gewezen te Utrecht op 27 oktober 2006 door mr. A. Hammerstein, voorzitter, prof. mr. dr. drs. J.E.M. Akveld en mr. H. Bijleveld, arbiters, met bijstand van mr. A.C. de Die, griffier.